

mo goste. Pride v pondeljek zjutraj gost, smo lahko pripravljeni na obiske skozi celi teden. Dober nasvet se glasi: Ne začni v pondeljek ničesar novega! Glede pričetka raznih podjetij je petek prav posebno ugoden dan. Praznoverju udani si dajo v petek lase striči, potem dobro rastejo, in isto velja tudi za nohte.

Za slučaj, da nas kedo obišče in se hoče hitro posloviti, ga prosimo tako dolgo, da vsaj sede za par trenutkov, sicer nam odnese spanje iz hiše.

Sivanki se je treba ljubeznivo nasmejniti, predno jo damo komu drugemu v roko, sicer nam prebode prijateljstvo in ljubezen.

Prav posebnih obredov je treba, da odvrnemo copernije, ki so nastale radi

nepremišljenega voščila sreče. Posebno se nanaša to praznoverje na podjetja, ki so odvisna v visoki meri od dobre volje — sreče. Lovcu, ribiču, gledališkemu igralcu in kandidatu za izpit ne smemo v naprej glasno voščiti sreče. Če je kedo v baš omenjenih slučajih želel srečo, se priporoča uničiti voščilo na ta način, da potrkamo trikrat na les pod mizno ploščo.

Praznoverja so se oprijeli v obilni meri avtomobilisti in piloti zrakoplovov in aeroplanov. V skoro vsakem zaprtem osebnem avtomobilu vidimo kje ob oknu zadaj bingljati na vse mogoče načine našemljene lutke.

Pri avtomobilskih dirkah v Ameriki že dolgo časa ni videti več številke 13.

DRUŠTVENE VESTI

Slovenci v Zagrebu.

(Dopis iz Zagreba.)

Marsikoga je življenje zaneslo iz zelenega Stajerja v Zagreb. S trebuhom za kruhom — kakopak! Pa se nas je nabralo tu prav lepo število Slovencev. Pravijo, da nas je 30 tisoč. Če nas je res toliko (ali pa nemara še več), imamo gotovo tudi doma precej svojih ljudi, ki se zanimajo za naše zgodbe. Zato je prav, če včasih katero rečemo tudi v »Slovenskem gospodarju«.

Slovensko katoliško gibanje v Zagrebu ima dve osrednji točki. Prva je Sv. Rok, mala cerkva, ki pa ni niti tako majhna, kakor bi si kdo mislil, le za množico zagrebskih Slovencev je majhna! Vsako nedeljo ob desetih hitimo tja gori, kjer lepo na hričeku stoji ta cerkva kot sto slovenskih cerkev, ki je skromna, kot so tudi druge cerkve v slovenski domovini. Kot nalašč za nas je, da nas vabi. Kdor jo najde, jo kar gotovo vzljubi. Tam je naša služba božja. Slovensko petje, slovenska pridiga, pa recimo še tudi slovenska maša, če

tudi ne v jeziku, pa po tem, ker smo je prav take od doma vajeni. Službo božjo opravlja Janez Hladnik, ki je bil preje kaplan v Metliki, sedaj pa se mudi v Zagrebu, kjer bode tudi dalje časa ostal.

Drugo slovensko zbirališče je Slomšekovo prosvetno društvo. Če so dali Kranjci zagrebskim Slovincem duhovnika, so pa zato dali Stajerci ime nosilca slovenske katoliške prosvete v Zagrebu, ker se društvo imenuje po največjem našem mariborskem škofu Slomšku. Tako se lepo v soglasju razvija življenje vseh katoliško-zavednih zagrebskih Slovencev. Kogar pripelje pot v Zagreb, naj nikar ne pozabi naravnati svoje korake do prvega in do drugega ter naj se obojnega oklene, da mu tujina ne bo ugrabila ne materinega jezika, ne očetove vere. V Slomšekovem prosvetnem društvu je živahno, bo pa še vse bolj, če bomo storili vsak svoje. Kdor pride, naj nas le poišče. Tistih pa ni treba v Zagreb, ki prihajajo sem iz lahkomišelnosti in hudobije, tudi takih je žalibog nekaj.

V nedeljo dne 3. decembra je priredilo Slomšekovo prosvetno društvo v Jeronimski dvorani zelo uspelo narodno igro »Miklova Zala«. Prav lepo so se postavili naši igralci, po svoje so napravili, pa so napravili lepo, tako da je bilo občinstvo do solz ganjeno in ne bi zlepa pozabilen ta lepi dan zagrebskih Slovencev.

cev — baš na izseljeniško nedeljo. Prav primerna prireditev za to priliko, ker tako lepo povdarja ljubezen do vere naših očetov in do jezika naših mater.

Za drugo nedeljo v decembru je bila napovedana predstava naših zagrebskih katoliških visokošolcev Daničarjev »Cvrček za pečjo«. Ob štirih popoldne se je vršila ta predstava v Jeronimski dvorani. Če smo se prvo nedeljo jokali, smo se naslednjo tem bolj iz srca nasmejali. Saj vsi vemo: študentje znajo! Kdo pa bo, če ne študentje!

Kdor bi imel kakšno zadevo glede verskega in drugačnega življenja v Zagrebu, naj se obrne na naslov: Hladnik Janez, Zagreb, Kaptol 3. Navedenemu je poverjena skrb za te stvari, zato se je nanj obrniti. Če bi bilo kaj službenega, naj se župni uradi obrnejo na: Župni urad Sv. Marije, Zagreb, Kaptol 3. Dostavi naj se na vrhu dopisa, da se zadeva tiče gori navedenega.

Božič se bliža. Oskrbite si cenena, a lepa darila. V Cirilovih knjigarnah v Mariboru dobite po zelo znižanih cenah štiri krasne povseti od Fr. Kolenca. — Kdor kupi vse štiri knjige naenkrat, jih dobi za 32 Din. — Pohitite, da ne bode prepozno!

Kamnica. Tukajšnje prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 17. t. m. širom Slovenije znano in priljubljeno ljudsko igro »Mlinar in njegova hči«. Prireditev je kot nalašč za sedanjí resni adventni čas. Zato ste vljudno vabljeni od blizu in daleč. Začetek ob pol 3. uri popoldne. — Isti dan se tudi vrši po rani sv. maši občni zbor Prosvetnega društva. Pridite v čim obilnejšem številu!

Fram. Marijanska proslava. Na praznik Brezmadežne, dne 8. t. m., se je vršila pri nas lepa Marijina proslava. Obhajali smo jo v cerkvi in izven cerkve v prostorih Prosvetnega doma. V cerkvi so zjutraj mladi in stari v izredno obilnem številu pristopili k miži Gospodovi, popoldne pa smo se posebej Marijo proslavili v Prosvetnem domu. Pri prireditvi je nastopil mešan pevski zbor pod vodstvom g. organista Miklavža in zapeel lepe Marijine pe-

žene besede: »Moje delo je končano.«

Krvavo dejanje, ki — stane veliko premoženje.

V Budimpešti se vrši čudna obravnava. Minulo je poldrugo leto, odkar je prejela ena največjih budimpeštanskih zavarovalnic pismo od trgovca Geze Tetenyi, ki je bil pri njej zavarovan. V pismu naznanja trgovec, da je zgubil svoje premoženje in si bode končal sami življenje. V tem slučaju bo morala plačati zavarovalnica njegovi vdovi 200 tisoč pengő. On predlaga družbi, naj nje-mu izplača 100.000 pengő in še bo nadalje živel. Vendar naj pospe-

s težkimi grozdi, na belišču je ležalo bleščeče belo perilo. Vsenaokrog je bil vonj in ptičje petje, blagomil majnik. Midva pa sva se pogovarjala, kakor dva policaja v zatohli stražnici.

Boltežar je držal stisnjeno pest na mizo in strmo gledal v časopis.

»Laž!« je rekel. »Prevara! Zmota! Stari Grčar je v zaporu najbrž zblaznel in sedaj po dolgi mukah pri preiskavi prizna vse, kar sodnik hoče. Ali ste že kedaj brali o modernih mukah pri preiskavi, kako jetnike po pol dneva, da po celi dan vseskrizem izprašujejo, dokler ni lačen, na smrt truden, umehčan, dokler njegovi živci ne popuste?«

»Da, slišal sem o tem.«

»No, tako je z Grčarjevim slučajem. Poznam tega preiskovalnega sodnika. On je juridično izobražen mož; jaz nisem; toda če bi bilo v moji moči, bi ga takoj odstavil. Prirojenega uma ta človek prav nič nima. Tudi ljudi ne pozna. Iz drugih krajev je, pa naj tu pri nas deli pravico! Tukajšnje ljudi bi morali zasliševati in soditi samo rojaki, in sicer gorjance gorjanci, indu-

strijske ljudi industrijski ljudje, kmete kmečki ljudje. Vsi ti se med seboj zelo razlikujejo in kdor tega ne vé, pogreši.«

»Strašno bi bilo, če bi bila zaradi Grčarja vaša prava.«

»Jaz imam prav. In ostanem pri tem, kar sem rekel, morilec je vaš pobegli Tim, ki ste mu v svoji neodgovornosti pustili utoči. Ali si morete misliti boljši dokaz za to, da je moje sumničenje pravo, kakor je ta, da vam fant pobegne, ker mu iz kateregakoli vzroka najbrž postajajo tla vroča?«

Prepirala sva se radi Tima; toda vse moje besede v njegovo obrambo so bile kakor hrome.

Nazadnje je rekel Boltežar: »Razen vam še nikomur nisem ničesar rekel o Timu; le dvojč-kama še pri »Grozdu«; kajti čeprav nobenega opravka nočem več imeti z njima, sem mislil, da me veže dolžnost do njunih poštenih staršev, da ti neumni ženščini posvarim pred posledicami.«

Po teh njegovih besedah se mi je zdel položaj zopet izpremenjen. Poslovil sem se od nje-

šini, dve članici Marijanske kongregacije sta zanosno deklamirali primerne Marijine pesdi, Fr. Jeraj pa, ki nas je ob tej priliki pose-til, je govoril o Mariji in mladini. Bilo je res prijetno, ko smo se vsi Framčani v tako lepi edinosti zbrali okrog Marijinega oltarja. Kro-nišlovesnosti pa je bila ustanovitev fantov-ske KA, ki ji je izbran za predsednika Ivan Kranjc. Naši framski fantje nočejo biti po-slednji v delu za duševno obnovo sodobne družbe v zmislu Kristusovih nauk. Zato so v takem obilnem številu pristopili v fantovski odsek KA. Tako se torej tudi v Framu prav živahno gibljemo in lepo napredujemo. Glav-na zahvala za vse uspešno delo pa gre našemu neumornemu g. župniku Francu Rakunu, ki se neprenehoma trudi za duhovni in prosvet-ni blagor lepe framske župnije.

Gornja Radgona. V nedeljo dne 3. t. m. se je tu ustanovil fantovski odsek Kat. akcije. Izvolil se je odbor iz vrst odbornikov mlad. Marijine družbe. Določili so se v naprej teden-ski sestanki ožjega in mesečni sestanki širše-ga članstva. Fantje so se odločili, da bodo praktični katoličani sami in skrbeli, da bodo isto tudi drugi. Vsaj mesečni prejem sv. za-kramentov je strogo obvezen. Duš. voditelj je kaplan Kolman, predsednik Hamler F., tajnik Fridau I., blagajnik Kaučič Fr. Najbolj nav-dušen je Lasbaher Jože, ki je imel tudi prvo predavanje o namenu KA. — Dne 8. t. m. je bila v posojilniški dvorani za članice Marijine družbe proslava Brezmadežne z igrice in go-vo. — Miklavž se je dobro obnesel: tudi igra »Grudica« je precej pripomogla k obdarovanju otrok. — Predpretekli teden je bila poroka Ivanke Zemljčič, članice Marijine družbe, z Iv. Senekovičem od Sv. Benedikta. Na lepem go-stovanju se je zbralo za uboge otroke 131,75 Din. Vincencijeva konferenca se za lepi zně-sek toplo zahvaljuje.

Ženska — poslanik.

Veliko pozornost je vzbudilo dejstvo, da je imenoval predsednik Združenih držav Severne Amerike Roosevelt za Dansko ženskega poslanika. Ta zastop-nik ameriških držav je Ruta Bryan Owen, hčerka znanega politika Vilje-

ma Bryana, ki je bil pod znamenitim predsednikom Wilsonom zunanji mi-nister. Že kot otrok se je udeleževala političnega življenja Amerike. Študi-rala je na vseučilišču v Nebraski in je prejela naslov »doktor« v Floridi. Po-ročila je častnika, ki je bil ranjen v svetovni vojni in je umrl zgodaj; ona sama je vršila na fronti službo usmi-ljenke. Rodila je 4 otroke, od katerih se je sin oženil, že ima otroke in gospa Bryan je torej stara mati. Kljub sivim lasem predstavlja med politiki postav-no osebnost, je dobra govornica in iz-redno podkovana v svoji stroki. Člani-ca je ameriškega kongresa ali parla-menta in igra važno vlogo v političnem življenju.

Zelo živahno se je udeleževala volil-nega boja za Roosevelta. Radi njenega znanja zunanje politike jo je imenoval Roosevelt za poslanika. Je to prvič slu-čaj, da zastopa ženska Severno Ameri-ko v zunanjem svetu. (Samo sovjetska Rusija ima kot državno zastopnico žensko v Oslu na Švedskem.)

Po izjavi gospe Bryan Owen se je postavil Roosevelt na stališče, da ne bo

poznal nobene razlike med moškim ter ženskim spolom. Pri nastavljanju na važna mesta se bo oziral samo na zmo-žnosti. Z imenovanjem Američanke za poslanika ni le odlikovana ter poča-ščena ona sama, temveč ženski spol ce-lotnega sveta.

Kar se tiče svetovnega političnega na-zora, stoji gospa Owen zvesto ob strani Roosevelta, kar pomeni toliko, da je z dušo ter telesom za svetovni mir in proti carinskim kitajskim zidom, s ka-terim se obdaja toliko držav. Kot po-slanika spremlja Američanko ženska generalna tajnica, hčerka ameriškega oljnatega kralja Henrika Doberty, ki posedaja bajno bogastvo. Ko je stopila 18letna tajnica Helena pred leti v jav-no službo, je priredil njen oče sloves-nost, ki je stala 1 milijon dolarjev. Na slovesnosti niso sodelovali le umetniki, katere so pripeljali na cilj v letalih — ampak je oče ob tej priliki potom lote-rije razdelil 100 avtomobilov. Vkljub pravljicnemu premoženju je bila mla-da milijonarka strogo ter resno vzgoje-na in stoji danes ob strani prvemu žen-skemu poslaniku ogromnih Združenih držav.

Kotlje. Nesrečen, kdor pogori, posebno ne-srečen pa je tisti, ki pogori po zimi. Taka ne-sreča je zadela tukajšnjega posestnika Aloj-zija Lesjaka, po domače Pavla v Brdinjah. V noči od 4. do 5. t. m. mu je pogorela hiša. Go-reti je začelo ravno o polnoči, ko so vsi v hiši trdno spali in so se prebudili šele, ko je bila hiša že v ognju. Na gašenje ni bilo misliti, ker je bila hiša lesena in je moral vsak gle-dati, da si reši vsaj življenje. Zgorela je vsa hišna oprava, razno orodje, obleka, kuhinjska posoda, jestvine in vse žito, ki je bilo sprav-ljeno v hiši. Komaj so se oteki grozne smrti v ognju 80 let starega, na smrt bolanega očeta, ki je ležal v podstrešni sobici in je bil ravno na predvečer spreviden s sv. zakramenti. Zelo

močno se je opekla ter pri padcu čez stopnice hudo poškodovala gospodinja, tako da leži sedaj bolana v postelji. Na pomoč prihitelim gasilec iz Kotelz in Guštanja se je posrečilo, obvarovati vsaj gospodarsko poslopje, hiša je pa pogorela popolnoma do tal. Bila je hiša sicer zavarovana, vendar zavarovalnina da-leč ne dosega škode, ki jo gospodar utrpel. Kot zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« in reden plačevalec naročnine ima vsaj upanje, da prejme od uprave »Slovenskega gospodar-ja« določeno zavarovalnino 1000 Din.

Mislinska dolina. Veselo novice iz Mislins-ke doline vam imamo poročati. V nedeljo dne 17. t. m., popoldne po večernicah, bomo tukaj v župniji Št. Ilj pod Turjakom na pri-jaznem takozvanem Šartelovem griču sloves-no blagoslovili nad 12 m visoki, veličastni spominski križ v zahvalo Kristusu Gospodu za odrešenje pred 1900 leti. Priprave se vršijo z vsestranskim veseljem. Na predvečer bode

ga in šel proti »Grozdu«. V gostilniških sobah je bilo prazno, le ena izmed deklic je bila tam.

»Gospodična Malčka?« sem vprašal.

»Da. Milčka leži; zelo je bolna.«

»Ej, žal mi je. Saj ne bo nič hudega?«

Tedaj je Malčka začela jokati.

»Zelo hudo je. Morebiti bo umrla. Morebiti jo napadejo srčni krči. In mene ne mara videti — noče, da bi bila pri njej — sovraži me — so-vraži sestro — nič se ne gane v postelji in oči so se ji zasukale — služkinja je pri njej — o zdravniku pa ne mara nič slišati — umreti hoče — o moj Bog, moj Bog!«

»Kako pa ji je prišlo kar nenadoma —?«

»Včeraj. Včeraj popoldne. Oh, gospod Hu-bert, nekomu le moram povedati — sicer me za-duši. In vam zaupam.«

»Tega sem vesel, gospodična Malčka. Če le morem, vam bom rad pomagal.«

»Oh, gospod Hubert, kakšen teden je bil to! Čudim se le, da sva še živi. Tako strašno je bilo. Gospod Boltežar nama je bil pisal pismo, da je k majniški proslavi vabljen samo tista, ki se

ni zapletla s snažilcem čevljev Timom. Oh, kako je Milčka divjala zaradi te žalitve! Kajti — pro-sim, da tega nikomur ne poveste — Milčka ven-dar ljubi gospoda Tima; in to se mora reči, če-prav je gospod Tim sedaj le služabnik, zal je vendarle zelo in tudi priljuden in omikan mož. Celo v časopise piše, naj ga ponosni gospod Bol-težar le kar posnema! Midve pa sva se tako strašansko sprli. Milčka je bila vedno dobra, ni-koli se nisva prepirali; naenkrat pa je zdijala nad menoj kakor furija in je rekla: To je samo ... samo ti si kriva, ker, ker ... ne, sram me je, ne morem povedati tega!«

»Ali vam smem kaj pomagati, gospodična Malčka? Glejte, takole si mislim: gospodična Milčka si misli, gospod Boltežar namerava pro-siti za vašo roko, sedaj pa se spotika nad tem, da bo Tim postal njegov svak.«

Prestrašena je planila:

»Odkod pa veste to? Za božjo voljo, saj ven-dar ne govore ljudje o gospodu Boltežarju in meni?«

Plavolasa, zala Malčka je bila sedaj že pač

šijo plačilo, ker sicer bo prepozno. Ravna-teljstvo zavarovalnice je pustilo opazovati tr-govca. Vsa tozadevna poročila so se glasila, da je veseljak in se mu niti ne sanja o sa-momoru. Zavarovalni-ca je odklonila trgo-več predlog. Tetenyi je sicer še ostal pri živ-ljenju, njegov gmojni položaj se je pa vedno slabšal. Prsil je poso-jila pri znancih in pri-jateljih. Ko mu je le-pegla dne njegov naj-boljši prijatelj odklo-nil večje posojilo, ga je Geza ubil. Tudi u-biti je bil zavarovan pri isti družbi kakor ubijalec, za 120 tisoč pengö. Ker je vsebova-la zavarovalna pola-dostavek, da se zava-

kres gorel pod križem na hribu in v nedeljo popoldan ob dveh bo šla slovesna procesija k Gospodovemu jubilejnemu križu, ki se bo videl po celi Mislinjski dolini do Slovenjgradca. Ta spomenik bo še potomcem po celi starotrški dekaniji, razen v treh župnijah, daljal živo pričevanje o trdni veri sedanjih dobrih šentiljskih župljanov. Glejmo tedaj vsi, da križanega Zveličarja in obletnico njegove mučeniške smrti dne 17. decembra slovesno proslavimo.

Sv. Marjeta niže Ptuja. V veseli lovski družbi, zbrani na Miklavžev večer v gostoljubni hiši Mikl, se je nabralo za najbolj potrebne brezposelne siromake znesek 100 dinarjev. — Bog plačaj!

Središče ob Dravi. Resni adventni čas je, ko se vsi pripravljamo na najljubkejši in najskrivnostnejši praznik, na Božič. V ta namen so se vršile pri nas petidnevne duhovne vaje za žene in dekleta, katere je vodil kapucin č. g. pater Ivan Reberc iz Varaždina. Uspeh, ki so ga imele duhovne vaje, je bil viden na praznik Brezmadežne, ko se je vsa cerkev zgrnila k mizi Gospodovi. Bilo je ganljivo videti, ko je zvonček vabil, kako so se zgrijale vrste deklet in žena, da prejmejo Najsvetejše. Naj bi kraljevala Ona Najčistejša s svojim ljubim Sinom vedno v naših srcih! — Tiho in žalostno je bilo letos v našem društvenem domu na Miklavžev večer. Bog ve, zakaj toliko željeni sv. Miklavž ni smel priti, ko so ga vendar naši malčki tako željno vsako leto pričakovali. Morda pa so letos bili bolj poredni, ker je svetnik s parkeljnomo šel kar od hiše do hiše in pobiral poredneže v koš.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Letošnji predadvent, ko so nekateri fantje in dekleta si naložili zakonski jarem, smo mi iz naše župnije zgubili fanta, ki si je izbral nevesto tam preko Drave pri naših bratih Hrvatih. Spremljali smo ga sorodniki in priče najprej na nevestin dom in od tamkaj k poroki v lepo cerkev sv. Križa v Križovljanah. Toda ta ni napravil tako, kakor pred leti tisti Tomašek, ki je pustil nevesto na poti v cerkev in jo pobrisal, ampak stopili smo pred oltar, kjer sta se žena in nevesta zavezala za večno. Pri gostiji nas je g. starešina neveste, oskrbnik grada Križovljan, povabil k sebi na dom in

nas počastil z žlahtno kapljico, ki človeka pogreje. Na domu g. starešine je bilo zbranih nekaj članov cerkvenega pevskega zbora. Na prošnjo g. starešine so nam zapeli nekaj cerkvenih in posvetnih pesmi s tako skladno ubranimi glasovi, da še kaj takega nismo slišali. V našo čast so zapeli tudi par slovenskih pesmi in sicer takšnih, ki jih pri nas ne slišimo. G. starešina, po rodu Hrvat, je nazdravil nam Slovencem, pevci so zapeli pesem: »Slovenec, Srbin i Hrvat«. Težko smo se ločili od naših bratov, kjer smo preživeli tako lepe urice, z obljubo, da še pridemo v Križovljane, da slišimo cerkveno petje celokupnega pevskega zbora.

Precetinci-Krapje. Dne 25. novembra sta se poročila g. Janko Bablić iz Sp. Krapja, in gđ. Marica Korošec iz Precetinec. Mlademu paru želimo obilo sreče in veselja v novem stanu! Na mnoga leta!

Tepanje pri Konjicah. Izreden dogodek za nas Tepančane je tekom leta zdravniško preževanje. Tako se nas je letos spomnil konjiški zdravnik g. dr. Goričar in nam razumljivo predaval o nastanku, razvoju in zdravljenju bolezni raka, ki zahteva med narodom vsako leto toliko predčasnih smrtnih žrtev. Predavanje je bilo zelo poučno. — Letošnja vinska trgatve nam je prinesla v splošnem manj grozdja in bolj kislasta vina, obilneje pa je obrodila škodljiva šmarica. — Trgatvena veselica, ki bi se imela vršiti v prid novega gasilnega doma, je bila preložena na boljše čase. — Radi preobilnega dežja smo naše zadnje poljske pridelke zelo pozno pospravili na svoje domove. Zeleli bi pač še ugodnega vremena za dobavo listja iz naših sedaj zasneženih gozdov. — Prišel je čas za obnovitev naročnine na »Slovenskega gospodarja«, našega vernega prijatelja, kateremu hočemo ostati zvesti naročniki tudi še v bodoče.

Sv. Jernej pri Ločah. Marsikdo misli, da pri nas ni nič novega, ker se že dolgo ni nič slišalo od nas. V začetku novembra je bila pri nas otvoritev kmetijsko-nadaljevalna šole, za katero se je priglasilo 16 fantov, ki jo sedaj obiskujejo z veliko vnemo. — Po še eno bi povedal. Znano je, da nekateri ljudje tako zelo ljubijo meso puric in kokošk. Zato se mnogokrat zatečejo v tuje kurnike po pečenko. Pri posestnici Mariji Bračič so si, tatje

privoščili leto starega ščetinca, kateri je bil ukraden iz svinjaka. Hvala Bogu, da so ti izvežbani uzmoviči že padli v roke pravici.

Kostrivnica. Praznik Brezmadežne slavijo po vsem katoliškem svetu vsi zavedni kristjani. Tem se je pridružila tudi Kostrivnica, ki ima za farno patroninjo Marijo. Dne 8. decembra je domači g. župnik slavil Brezmadežno ter v nemal poslušalce, da jo častijo kot božjo in našo mater. Med sv. mašo je bilo ljudsko petje in spremljevanju orgel in godbe mladinske Marijine družbe. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo Marijinega vrta, mladeniške in dekliške družbe.

Št. Vid nad Valdekom. Gosta megla pokriva hribe in doline. Zdi se, da vsa narava spi zimsko spanje. Le človeška srca bijejo neprestano. V njih se menjajo misli in želje, besede in dejanja. Vsako srce se ogreva za gotove cilje, ideje in ideale. Naš ideal je v zimskem času »Slovenski gospodar«, ki ga radi čitamo, se po njem navdušujemo za dobre katoliške ideje, po tudi se radi v njem oglašimo z novicami iz domače župnije. — Dobra hiša Klančnikova v Zavrčah se je slovesno posvetila presv. Srcu Jez. Domači so za to slovesnost oskrbeli primerno podobo in ji dali odličan prostor v družinski hiši. Župna cerkev je dobila lepo podobo mlade svetnice sv. Terezije od Deteta Jez. Prva zasluga za to gre vrlemu mladeniču Jožefu Švab, po domače Mrzdovnik, ki je silki kupil lep okvir s primernim podstavkom. Za nov zelen mašni plašč pa zbiramo les po župniji, katerega so nekateri dobri župljani radi darovali. Tudi pevski zbor vrlo napreduje pod vodstvom g. organista Ivana Gaberja, ki se za cerkveno petje mnogo trudi. Za advent in božič se bodo slišale v naši cerkvi zopet nove pesmi. Za božič dobi naša cerkev tudi nove jaslice, ki jih dosedaj ni imela. Narodni praznik 1. dec. so šolski otroci proslavili v cerkvi z lepim petjem, v šoli pa z navduševalno prireditvijo za narodne ideje. — Job.

Braslovče. Pretečen teden je umrla v Parizljah po dolgem trpljenju mati M. Bošnjak. Bila je vrla, krščanska gospodinja in zvesta bralka »Slovenskega gospodarja«. V Topovljah pa Franciska Serdovner; v Letušu Franc Kač, čevljar; v trgu pa za davico štiriletna deklica lončarja. — Pred praznikom so se tukaj

rovalnina za slučaj smrtne nesreče ali uboja podvoji, je bilo treba plačati res dvojno svoto. Kmalu so razkrinkali ubijalca, ga obsodili na smrt in ga obesili. Ženi obešenega trgovca je pustila izplačati zavarovalnica takoj svoto 200 tisoč pengö, a ona zahteva dvojno izplačilo, ker se je postavila na stališče, da je izvršitev smrtne kazni isto kakor umor ali uboj. Vdova in zavarovalnica sta poklicali na pomoč sodišče, ki še ni izreklo svojega mnenja.

Kako bogato je severno morje na ribah?

Znano je, kako nepopisno je bogato mo-

stara trideset let, sedaj v svojem strahu pa je imela oči kakor neodraslo dekle, ki jo zasačijo pri njeni prvi ljubezni.

»Nič strahu, gospodična Malčka; jaz le tako sklepam, kar pa najbrž ne bo res.«

»Oh, saj je res!« je strastno vzkliknila. »O Bog, gospod Hubert, nikar ne mislite slabo o meni; toda ne morem si pomagati, da imam gospoda Boltežarja rada. Vedno sem mislila, da mu je Milčka tudi naklonjena, in tako nisem hotela nič reči, hotela sem se umakniti. Ko pa je bil nekajkrat gospod Tim pri nas, me je neki večer vprašala Milčka v postelji: 'Zakaj pa se ne poročiš s svojim Boltežarjem?' Tedaj sem rekla: 'Ljuba Milčka, mislila sem, da ga hočeš ti!' Tedaj se je na glas zasmejala in dejala: 'Ne, prav nič ga ne maram.' No, bila sem tako srečna, ko sem si bila s sestro na jasnem. In nato so prišle tako strašne reči!«

Jokala je nekaj časa kakor v težkih spominih. Vprašal sem jo:

»Kaj pa se je zgodilo včeraj? Ali mi nočete zaupati tega?«

Med silnim ihtenjem je rekla:

»Včeraj sva se strašansko sprli, Milčka in jaz. Jaz sem hotela k majniški proslavi, tedaj pa je rekla Milčka, da bi bila to sramota, ker naju je gospod Boltežar tako razžalil zaradi Timma. Rekla sem ji, da mene Tim vendar nič ne briga. In tedaj je kar zdivjala. Oh, kako grozno je bila!«

S težavo sem prikril, da se nisem nasmejal. Če sta se ti dve prepirali, je moralo biti tako, kakor da bi besnel kdo proti svoji lastni podobi v zrcalu. Prepričan sem bil, da sta se obe v prepiru enako pačili, obe enako krilili z rokami. Bili sta vedno čisto isti; le na razpotju njune ljubezni sta se ločili njuni poti, in to je gotovo bolelo tako, kakor če bi bilo eno telo prerezano na dveje.

Malčka je jokala. Končno je nadaljevala:

»Najhujše pa je šele prišlo. Prejeli sva novo pismo od gospoda Boltežarja. Pisal je, da naju mora zaradi najinih staršev posvariti pred Timom; da je ta človek pustolovec, da ima on v rokah razloge za težke sumnje o njem. Kakšne